

сокы надъ облаци-тѣ, толко-зи высокы, дето сльице-то ся тръкаля по връх-атъ. Хубавы сѣ и градове-тѣ. Въ Загориѣ-то има желѣзнякъ; тамъ ся ражда желѣзо, и ковжть тамъ саби со златны рѣзкы, и сулици и стрѣлы каложтъ; а поле-то къ насадено съ триндафилъ, отъ него варежтъ вѣхаво масло, Чръвенъ и синъ цвѣтъ красијтъ тамъ за чудо. Сѣкаквы овоши има, чръвены ягоды, гроздк—сѫщи рай земни. А на Дунницѣ излазијтъ коник за єханк. Въ онова врѣме Грѣци-тѣ ни доносѣхж даровы, а Бѣлгаре-тѣ не щѣхж да платијтъ дань-тѣ си, за то-ва тейко-ти мя прати, Княже, съ главены Печенѣгы да приземж землї-тѣ имъ. Тамъ си добыихмы ны хубавы скажпы саби, брѣзи коник, копринены юзды съ пискюлы и со златны пуловты. А Печенѣзи—сѫщи влѣци въ стадо—дойдјтъ въ кѫщи, напијтъ ся на јаджтъ ся до съита, а подиръ ишжтъ да имъ платијтъ и за забы-тѣ ѿ сѣ си хабили.

— И добрѣ струватъ на нечестивы-тѣ. Тамъ къ сѫща баумитова вражка сила, каза великы-атъ жрецъ.

— Нѣ, отче, тѣ кръсту ся покланијтъ, и народ-атъ къ харенъ, добъръ, срѣденъ, гово-